

Ztracené věci prý mají cenu stokrát větší

Co největší silou se držím sestřiny kluzké dlaně, snažím se nevnímat jekot a brek lidí z houfu, v němž jsme zrovna ponořeni. Najednou spatřím na stanici roh bez lidí a odtáhnou sem sestru. Emma si zhluboka oddychne, když spatří mamčin medailonek.

„Nesmíš ho nikde nechat nebo ztratit! Rozumíš?“ ustaraně řekne, držíc provázek, jenž visí na mém krku.

Rázně přikývnu.

„Kam vlastně jedeme?“ zeptám se. „Já bych šel radši domů.“

Sestra mi však už odpovědět nestihne, jelikož jsme jedním z pokřikujících mužů oblečených do vojenské uniformy hrubě nastrčeni do vagónu. Jakmile se dojede do cíle, jsme odplaveni davem jako divokou řekou. Slunce mi praží do očí, a já tak Emmu ztratím z dohledu. Hluk a zmatek, který panoval před odvečením na toto místo, narostl a mně je na omdlení, jediné, co právě cítím, je zařezávající se nitka matčina přívěsku. Ani nevím, proč ho musím mít, teď mě za něj jenom omylem tahají zmatené paže, pomyslím si. K ničemu mi tu není, mohli jsme ho nechat doma.

Světlo z pootevřených dveří mi udeří do obličeje a probudí mě. Hned si uvědomím, jak moc mě bolí hlava. Posadím se a otočím se, ležel jsem na něčem, co by se stěžilo nazvat postelí. Vedle leží dalších pět dětí a jsme na sebe namačkány jak zvířata v kleci. Seskočím z palandy a zapotácím se. V rohu místnosti vidím tiše brečící dívku schoulenou do malého klubka. Když k ní přijdu blíž, zjistím, že je to moje sestra. Kleknu si vedle ní. Otočí se na mě radostný a zároveň zděšený obličej.

„Už jsem se lekla, kam tě odvedli,“ okamžitě řekne.

„Je ti dobře? Teda ne, že by tady mohlo člověku být jakkoliv dobře. Nemáš horečku?“ s druhou otázkou mi položí ruku na čelo a odhrne zpocené vlasy.

Tímto gestem mi okamžitě připomene maminku. Začnu přemýšlet nad tím, kam byli vlastně oba rodiče odvezeni, naposled jsme se s nimi viděli před rychlým nástupem do transportu.

Sestra nad nimi přemýšlí asi také, jelikož se podívá na mou hrud', a hned vykřikne: „Kde jsi ztratil ten přívěsek?! Byl přece od mamky, měl jsi na něj myslet! Je to možná naše jediná vzpomínka na ni.“ Poslední věta mě silně zaskočí.

„Vždyť nás nenechá v takovémto místě? Přece se pro nás s tatínkem vrátí a odvezou nás zpět domů. Tam má maminka spoustu přívěsků, Emi,“ vystrašeně ze sebe vysypu.

Emma se už nadechuje s jemně rozčileným výrazem ve tváři, aby mi odpověděla, ale najednou jak kdyby věta, již chtěla sdělit, odplula a ona se usměje, až se jí z očí vykutálí slza a zašeptá: „Samozřejmě, že nás tady nenechají, jenom jsme je tu mohli mít celou dobu díky tomu medailonku. Jistě nám další dají, až přijedou, jo?“

Ztracený přívěsek jsem od chvíle, kdy jsme byli poprvé odvezeni vlakem, neviděl. Nyní bych si však přál, abych na něj dával větší pozor. Znovu stojím namačkán ve vagónu, tentokrát je tu však menší hluk, ze všech jako kdyby byly vymyty dřívější emoce. To, že se pro nás rodiče nevrátí, mi došlo před pár týdny nebo možná i měsíci, ani už pořádně nevím. Doba mezi první cestou vlakem a dneškem byla jak černá díra. Zcela pohltila můj pojem o čase a hlavně schopnost vzpomenout si na klidnou dobu před tímto terorem. Tak rád bych si medailonkem na něco zavzpomínal. Ulpělo v něm tolik šťastných chvil, na které teď nedokážu pomyslet. Už chápu sestru, proč pro ni byl důležitý. Byl naší největší cenností, jakou jsme mohli od maminky dostat.